

ΛΟΡΕΝ ΟΛΙΒΕΡ

Ρέκβιεμ

Το 3ο βιβλίο
της σειράς ΠΑΡΑΛΛΗΛΗΜΑ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: REQUIEM
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΑΙΟΥ: **Ρέκβιμ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Oliver
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαίρη Γραμμένου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αναστασία Σακελλάριου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχοτά

© Laura Schechter, 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Steve Hammid/Corbis,
Honza Krej/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2014

ISBN 978-618-01-0813-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

© Laura Schechter, 2013/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

ΛΟΡΕΝ ΟΛΙΒΕΡ

Ρέκβιεμ

Το 3ο βιβλίο
της σειράς ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

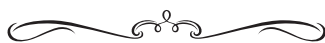

*Μετάφραση:
Μαίρη Γραμμένου*

Στον Μάικλ, που γκρέμισε τα τείχη

Λένα

Εανάρχισα να ονειρεύομαι το Πόρτλαντ. Από τη στιγμή που εμφανίστηκε ξανά ο Άλεξ, αναστημένος, αλλά και αλλαγμένος εξίσου, παραμορφωμένος, σαν τέρας από τις ιστορίες φαντασμάτων που λέγαμε ως παιδιά, το παρελθόν βρίσκει τον δρόμο του μέσα μου. Τρυπώνει μέσα από τις σχισμές όταν δε δίνω προσοχή και με τραβάει με τα άπληστα δάχτυλά του.

Γι' αυτό με προειδοποιούσαν όλα αυτά τα χρόνια: για το βάρος στο στήθος μου, τους αποσπασματικούς εφιάλτες που με κυνηγούν ακόμη και στον ξύπνιο μου.

Σε προειδοποίησα, λέει η θεία Κάρολ μέσα στο κεφάλι μου. Σου το είπαμε, λέει η Ρέιτσελ.

Έπρεπε να είχες μείνει. Αυτή είναι η Χάνα, που βρίσκει τον δρόμο της κοντά μου μέσα από μια έκταση χρόνου, μέσα από παχιές, βορβορώδεις στρώσεις μνήμης, και απλώνει το αβαρές χέρι της σ' εμένα καθώς βουλιάζω.

Καμιά εικοσιπενταριά άτομα κατευθυνθήκαμε βόρεια από την πόλη της Νέας Υόρκης: η Κοράκι, ο Πρόκας, ο Τζούλιαν κι εγώ, και ακόμη η Ντάνι, ο Γκόρντο, ο Καρφάκας, συν δεκαπέντε περίπου νοματαίοι, που είναι εξαιρετικά ευχαριστημένοι σωμαίνοντας και ακολουθώντας οδηγίες.

Και ο Άλεξ. Αλλά όχι ο δικός μου ο Άλεξ: ένας ξένος

που δε χαμογελάει ποτέ, δε γελάει και μιλάει σπανιότατα.

Οι υπόλοιποι, όσοι χρησιμοποιούσαν την αποθήκη έξω από το Γουάιτ Πλέινς ως υποστατικό, σκορπίστηκαν νότια ή προς δυσμάς. Αυτή τη στιγμή, αναμφίβολα η αποθήκη θα έχει αδειάσει ολοκληρωτικά και θα έχει εγκαταλειφθεί. Δεν είναι ασφαλής, όχι μετά τη διάσωση του Τζούλιαν. Ο Τζούλιαν Φάινμαν είναι σύμβολο και εξέχουσας σημασίας. Τα ζόμπι θα τον κυνηγήσουν αλύπητα. Θα θελήσουν να τον φέρουν πίσω σιδηροδρόμιο και να τον τιμωρήσουν παραδειγματικά, έτσι ώστε οι άλλοι να πάρουν το μάθημά τους.

Πρέπει να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί.

Ο Κυνηγός, ο Μουριάς, η Τι και ορισμένα από τα υπόλοιπα μέλη του παλιού υποστατικού του Ρότσεστερ μας περιμένουν νοτίως του Πάφκιπσι. Μας παίρνει τρεις μέρες σχεδόν να καλύψουμε την απόσταση. Είμαστε αναγκασμένοι να πορευόμαστε περιφερειακά, γύρω από έξι πόλεις Θεραπευμένων.

Και εντελώς αναπάντεχα, φτάνουμε· το δάσος απλά σώνεται στο τέρμα μιας πελώριας έκτασης μπετόν, χαραγμένης με παχιές ρωγμές και με την αχνή ακόμη απόκοσμη, λευκή διαγράμμιση των θέσεων στάθμευσης. Αυτοκίνητα, σκουριασμένα, απογυμνωμένα από διάφορα εξαρτήματα –λάστιχα, μεταλλικά κομμάτια–, βρίσκονται σε ακινησία στο πάρκινγκ. Φαντάζουν μικρά και κάπως γελοία, σαν παμπάλαια παιχνίδια παραπεταμένα από παιδί.

Ο χώρος στάθμευσης ρέει σαν γκριζο νερό προς πάσα κατεύθυνση, κυλώντας μέχρι μια τεράστια κατασκευή από γυαλί και ασφάλι: ένα παλιό εμπορικό κέντρο. Μια ταμπέλα με στρογγυλεμένη καλλιγραφία, ασπρισμένη από τα περιπτώματα πουλιών, γράφει ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΜΠΑΪΑΡ ΣΤΕΪΤ ΠΛΑΖΑ.

Η αντάμωση είναι πασίχαρη. Ο Πρόκας, η Κοράκι και εγώ τρέχουμε καταπάνω τους. Ο Μουριάς και ο Κυνηγός τρέχουν κι αυτοί και τους κόβουμε καταμεσής του πάρκινγκ. Πηδάω

πάνω στον Κυνηγό γελώντας και αυτός ανοίγει την αγκαλιά του και με σηκώνει ψηλά στον αέρα. Όλοι φωνάζουν και μιλούν ταυτόχρονα.

Κάποτε με αφήνει στη γη ο Κυνηγός, αλλά εγώ τυλίγω το χέρι μου γύρω από τη μέση του, μην τυχόν εξαφανιστεί. Γλιστρώ το άλλο χέρι μου γύρω από τη μέση του Μουριά, ο οποίος ανταλλάσσει χειραψία με τον Πρόκα, και κατά κάποιον τρόπο όλοι μας γινόμαστε κουβάρι, χοροπηδώντας και φωνασκώντας, με τα κορμιά μας πλεγμένα μέσα στην εκτυφλωτική λιακάδα.

«Βρε, βρε...» Χωριζόμαστε, κάνουμε μεταβολή και αντικρίζουμε την Τι να κοντοζυγώνει με βάδισμα νωχελικό. Έχει ανασηκώσει τα φρύδια. Άφησε τα μαλλιά της να μακρύνουν και τα χτένισε μπροστά, έτσι που μαζεύονται μπροστά στους ώμους της. «Σαν τα χιόνια!»

Είναι η πρώτη φορά που έχω νιώσει αληθινή ευτυχία εδώ και πολλές μέρες.

Οι λίγοι μήνες που περάσαμε χώρια άλλαξαν τον Κυνηγό και τον Μουριά. Παραδόξως, ο Μουριάς είναι βαρύτερος. Ο Κυνηγός απέκτησε νέες ρυτίδες στις γωνίες των ματιών του, αν και το χαμόγελό του είναι νεανικό όπως πάντα.

«Τι κάνει η Σάρα;» ρωτάω. «Είναι εδώ;»

«Η Σάρα παρέμεινε στο Μέριλαντ», αποκρίνεται ο Κυνηγός. «Το υποστατικό είναι πάρα πολύ γερό και το κορίτσι δε θα αναγκαστεί να μεταναστεύσει. Η Αντίσταση προσπαθεί να στείλει μήνυμα στην αδελφή της».

«Ο Παππούς και οι άλλοι;» Μου έχει κοπεί η ανάσα και νιώθω ένα σφίξιμο στο στήθος, θαρρείς και με πιέζουν ακόμη.

Ο Μουριάς και ο Κυνηγός ανταλλάσσουν μια ματιά.

«Ο Παππούς δεν τα κατάφερε», λέει γρήγορα ο Κυνηγός. «Τον θάψαμε έξω από τη Βαλτιμόρη».

Η Κοράκι αποστρέφει το βλέμμα της και φτύνει στο πεζοδρόμιο.

Ο Μουριάς σπεύδει να συμπληρώσει: «Όλοι οι υπόλοιποι είναι καλά στην υγεία τους». Έπειτα ακουμπάει το δάχτυλό του στο σημάδι της διαδικασίας μου, αυτό που χάραξε πάνω μου για να με μνήσει στην Αντίσταση. «Καλό δείχνει», σχολιάζει και μου κλείνει το μάτι.

Αποφασίζουμε να κατασκηνώσουμε για τη νύχτα. Σε μικρή απόσταση από το παλαιό εμπορικό κέντρο υπάρχει πόσιμο νερό και ερείπια από σπίτια και γραφεία επιχειρήσεων που μας παραχώρησαν μερικές χρήσιμες προμήθειες: λιγοστές κονσέρβες θαμμένες ακόμη στα χαλάσματα, σκουριασμένα εργαλεία, μάλιστα και ένα τουφέκι, που ο Κυνηγός το εντόπισε κουρνιασμένο μέσα σε ένα ζευγάρι οπλές ελαφιού, στραμμένες προς τα πάνω, κάτω από έναν σωρό γκρεμισμένων σοβάδων. Και ένα μέλος της ομάδας μας, η Χένλι, μια κοντή, λιγομίλητη γυναίκα με μακριά, γκριζα κόμη, έχει πυρετό. Τώρα θα έχει χρόνο να αναπαυθεί.

Στο τέλος της μέρας ξεσπάει διαφωνία για την κατεύθυνση που θα πάρουμε μετά.

«Μια λύση είναι να χωριστούμε», προτείνει η Κοράκι. Κάθεται οκλαδόν δίπλα στον λάκκο που άνοιξε για τη φωτιά, αναδεύοντας τις πρώτες τρεμουλιαστές φλόγες με την καρβουνιασμένη άκρη ενός ξύλου.

«Όσο πιο μεγάλη είναι η ομάδα μας, τόσο ασφαλέστεροι είμαστε», διαφωνεί ο Πρόκας. Έχει βγάλει το φλις του και φοράει μια λεπτή μπλούζα, έτσι που διαγράφονται οι μύες των χειρών του. Οι μέρες ζεσταίνουν προοδευτικά και το δάσος παίρνει ζωή. Νιώθουμε την άνοιξη να καταφθάνει, σαν ζώο που σαλεύει ανάλαφρα στον ύπνο του, βγάζοντας καυτή ανάσα.

Όμως τώρα έχει αρκετή ψύχρα όταν ο ήλιος είναι χαμηλά και τις Ερημιές καταπίνουν μακριές μενεξεδιές σκιές όταν δεν κινούμαστε άλλο.

«Λένα», βγάζει παράγγελμα η Κοράκι. Χάζεψα το ξεκί-

νημα της φωτιάς, παρατηρώντας τις φλόγες να σφιχταγκαλιάζουν τον όγκο από πευκοβελόνες, κλαράκια και εύθρυπτα φύλλα. «Πήγαινε να ελέγξεις τις σκηνές, εντάξει; Όπου να 'ναι νυχτώνει».

Η Κοράκι έχει στήσει τη φωτιά σε ένα ρηχό άνοιγμα του εδάφους, που σε αλλοτινούς καιρούς θα ήταν ρυάκι, ούτως ώστε η φωτιά να είναι μερικώς προφυλαγμένη από τον άνεμο. Απέφυγε να κατασκηνώσουμε πολύ κοντά στο εμπορικό κέντρο και τους στοιχειωμένους χώρους του. Το εμπορικό πυργώνεται πάνω από τη γραμμή των δέντρων, όλο στριφτό μαύρο μέταλλο και μάτια αδειανά, σαν εξωγήινο διαστημόπλοιο που προσεδαφίστηκε.

Καμιά δωδεκαριά γιάρδες πιο πέρα, στο φυσικό ανάχωμα, ο Τζούλιαν συνδράμει στο στήσιμο των σκηνών. Έχει τη ράχη του στραμμένη σ' εμένα. Φοράει και αυτός μια μπλούζα μονάχα. Μόλις τρεις μέρες στις Ερημιές τον έχουν αλλάξει. Τα μαλλιά του είναι μπλεγμένα και ένα φύλλο πιάστηκε πίσω ακριβώς από το αριστερό αυτί του. Δείχνει αδυνατισμένος, παρότι δεν είχε χρόνο να χάσει βάρος. Αυτό είναι πράγματι επακόλουθο του γεγονότος ότι βρίσκεται εδώ, στην ύπαιθρο, με μεταχειρισμένα, κατά πολύ μεγαλύτερά του ρούχα, περικυκλωμένος από άγρια, αφιλόξενα εδάφη, μια διαρκής υπενθύμιση του πόσο αβέβαιη είναι η επιβίωσή μας.

Ο Τζούλιαν στερεώνει ένα σκοινί στο δέντρο και το τεντώνει. Οι σκηνές μας είναι παλιές και έχουν σκιστεί και μπαλωθεί επανειλημμένα. Δε στέκονται από μόνες τους. Πρέπει να στηριχθούν και να δεθούν ανάμεσα σε δέντρα για να πάρουν ζωή, όπως τα πανιά από τον άνεμο.

Ο Γκόρντο στέκεται δίπλα στον Τζούλιαν, παρακολουθώντας επιδοκιμαστικά.

«Χρειάζεστε ένα χεράκι;» Κοντοστέκομαι λίγα βήματα παραπίσω.

Ο Τζούλιαν και ο Γκόρντο κάνουν μεταβολή.

«Λένα!» Η όψη του Τζούλιαν φωτίζεται, ύστερα σκοτεινιάζει μόλις αυτός αντιλαμβάνεται ότι δεν προτίθεται να ζυγώσω. Τον έφερα εγώ μαζί μου εδώ, σε έναν άγνωστο αλλόκοτο τόπο, και τώρα δεν έχω τίποτα να του δώσω.

«Μπα, τα καταφέρνουμε», αποκρίνεται ο Γκόρντο. Τα μαλλιά του είναι φωτεινά κόκκινα και, παρότι δεν είναι μεγαλύτερος από τον Πρόκα, έχει μούσι μακρού μέχρι τη μέση του στήθους του. «Όπου να 'ναι τελειώνουμε».

Ο Τζούλιαν τεντώνει τη ράχη του και σκουπίζει τις παλάμες του στο πίσω μέρος του τζιν του. Μένει για λίγο διστακτικός, έπειτα προχωράει κατά μήκος της επιχωμάτωσης προς το μέρος μου, στριμώχνοντας μια τούφα μαλλιών πίσω από το αυτί του.

«Έχει ψύχρα», μου λέει απαλά όταν απέχει ένα μέτρο από μένα. «Καλύτερα να πας κοντά στη φωτιά».

«Εντάξει είμαι», τον διαβεβαιώνω, όμως χώνω τις παλάμες μου στις τσέπες του αντιανεμικού μου. Το κρύο είναι μέσα μου. Η ξεστασιά της φωτιάς δε θα βοηθήσει. «Καλή την έκανες τη σκηνή».

«Ευχαριστώ. Έχω πάρει το κολάι». Όμως το χαμόγελό του δε φτάνει ως τα μάτια του.

Τρεις μέρες: τρεις μέρες με βεβιασμένες κουβέντες και πολλή σιωπή. Ξέρω ότι αναρωτιέται τι έχει αλλάξει και αν μπορούμε να γυρίσουμε στην πρότερη κατάσταση. Ξέρω ότι τον πληγώνω. Υπάρχουν ερωτήσεις που ζορίζεται να μην κάνει και κουβέντες που παλεύει να μην πει.

Μου δίνει χρόνο. Είναι υπομονετικός... και γλυκός.

«Δείχνεις όμορφη έτσι όπως πέφτει το φως πάνω σου», μου λέει τρυφερά.

«Έχεις στραβωθεί, μου φαίνεται». Το εννοώ ως αστείο, όμως η φωνή μου βγαίνει τραχιά στον λεπτό αέρα.

Ο Τζούλιαν κουνάει το κεφάλι του συνοφρωμένος και αποστρέφει το βλέμμα του. Το φύλλο, σε ζωηρό κίτρινο χρώ-

μα, είναι ακόμη μπλεγμένο στα μαλλιά του, πίσω από το αυτί του. Τούτη τη στιγμή λαχταράω απεγνωσμένα να απλώσω το χέρι μου, να του το βγάλω, να πλέξω τα δάχτυλά μου ανάμεσα στα μαλλιά του και να γελάσω μαζί του για αυτό. Αυτές είναι οι Ερημιές, θα του πω. Πες μου, το φανταζόσουν ποτέ; Και τότε εκείνος θα πλέξει τα δάχτυλά του στα δικά μου και θα πιέσει ελαφρά. Θα μου πει: *Τι θα έκανα χωρίς εσένα, μου λες;*

Αλλά δεν καταφέρνω να κουνήσω ρούπι.

«Έχεις ένα φύλλο ανάμεσα στα μαλλιά σου».

«Ένα τι;» Ο Τζούλιαν αιφνιδιάζεται, σαν να τον ξύπνησα από όνειρο.

«Ένα φύλλο. Ανάμεσα στα μαλλιά σου».

Ο Τζούλιαν γλιστράει το χέρι του ανυπόμονα στα μαλλιά του.

«Λένα, εγώ...»

Μπαμ.

Και οι δυο μας αναπηδάμε στην εκπυρσοκρότηση του τουφεκιού. Τα πουλιά σπεύδουν να πετάξουν από τα δέντρα πίσω από τον Τζούλιαν, μονομιάς σκοτεινιάζοντας τον ουρανό για λίγες στιγμές προτού διασκορπιστούν σε ξεχωριστές μορφές. Κάποιος αναφωνεί: «Να πάρει!»

Η Ντάνι και ο Άλεξ ξεπροβάλλουν από τα δέντρα πέρα από τις σκηνές. Και οι δυο τους έχουν τουφέκια κρεμασμένα στους ώμους τους.

Ο Γκόρντο τεντώνει το ανάστημά του.

«Ελάφι;» τους ρωτάει. Άλλο λίγο και το φως θα χαθεί ολότελα. Τα μαλλιά του Άλεξ δείχνουν σχεδόν μαύρα.

«Πολύ μεγάλο για ελάφι», αποκρίνεται η Ντάνι. Είναι μεγαλόσωμη γυναίκα, με φαρδιούς ώμους. Έχει πλατύ, ίσιο μέτωπο και αμυγδαλωτά μάτια. Μου θυμίζει τη Μιγιάκο, η οποία πέθανε προτού φύγουμε για τον νότο πέρυσι το καλοκαίρι. Την κάψαμε μια μέρα με τσουχτερό κρύο, λίγο πριν πέσουν τα πρώτα χιόνια.

«Αρκούδα;» ρωτάει πάλι ο Γκόρντο.

«Μπορεί και να ήταν», απαντάει κοφτά η Ντάνι. Αυτή είναι πιο σκληροτράχηλη γυναίκα σε σύγκριση με τη Μιγιάκι: άφησε τις Ερημιές να τη σμιλέψουν, να την κάνουν σκληρή σαν ασάλι.

«Τη χτύπησες;» ρωτάω με ζέση, αν και την ξέρω την απάντηση. Όμως προσπαθώ με τον τρόπο μου να κάνω τον Άλεξ να με κοιτάξει, να μου μιλήσει.

«Ίσως και να την πέτυχα», εξηγεί η Ντάνι. «Δεν μπορώ να πω με σιγουριά. Πάντως δεν ήταν αρκετό για να τη σταματήσει».

Ο Άλεξ δε λέει κουβέντα, ούτε καν καταγράφει την παρουσία μου. Συνεχίζει να περπατάει, ελίσσεται γύρω από τις σκηνές, προσπερνάει τον Τζούλιαν κι εμένα και είναι τόσο κοντά μου, ώστε φαντάζομαι πως μπορώ να τον μυρίσω – η παλιά μυρωδιά χορταριού και ξύλου, στεγνού από τον ήλιο, μια ευωδιά του Πόρτλαντ που με κάνει να θέλω να φωνάξω και να κρύψω το πρόσωπό μου μέσα στο στήθος του και να εισπνεύσω βαθιά.

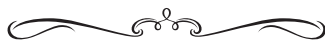
Τότε εκείνος κατευθύνεται με βήμα γοργό προς το ανάχωμα καθώς η φωνή της Κοράκι φτάνει στ' αυτιά μας: «Έτοιμο το φαγητό. Όποιος δε φάει, τη χάνει τη μερίδα του».

«Έλα». Ο Τζούλιαν αγγίζει ανάλαφρα τον αγκώνα μου με τα ακροδάχτυλά του. Τρυφερά, υπομονετικά.

Τα πόδια μου με γυρίζουν και με κατευθύνουν στο επίχωμα, προς τη φωτιά που τώρα καίει για τα καλά, προς το αγόρι που έχει γίνει σκιά δίπλα της, μια φιγούρα θολή από τον καπνό. Αυτό είναι ο Άλεξ τώρα πια: μια σκιά, μια παραίσθηση.

Επί τρεις μέρες δε μου έχει μιλήσει ούτε με έχει κοιτάξει έστω και μια φορά.

Χάνα

Θέλετε να μάθετε το βαθύ, σκοτεινό μυστικό μου; Στο Κατηχητικό, αντέγραφα στα διαγωνίσματα. Ποτέ μου δεν ενστερνίστηκα πραγματικά *Το Βιβλίο των Σους*, ούτε ως παιδί. Το μοναδικό τμήμα του βιβλίου που με ενδιέφερε κάπως ήταν το «Θρύλοι και Αδικοπραγίες», που είναι γεμάτο λαϊκές δοξασίες για τον κόσμο πριν από τη θεραπεία. Η αγαπημένη μου, η Ιστορία του Σολομώντα, ξεκινάει έτσι:

Κάποτε, στην εποχή της νόσου, δυο γυναίκες και ένα μωρό πήγαν στον βασιλιά. Καθεμιά ισχυριζόταν ότι το παιδί ήταν δικό της. Και οι δυο τους αρνιόνταν να δώσουν το παιδί στην άλλη γυναίκα και υπερασπιζόνταν τη θέση τους με πάθος, και καθεμιά ισχυριζόταν ότι θα πέθαινε από τον πόνο εάν το μωρό δε δινόταν σε αυτήν και μόνο.

Ο βασιλιάς, Σολομών ήταν το όνομά του, άκουσε τους λόγους τους και στο τέλος ανήγγειλε ότι είχε τη δίκαιη λύση.

«Θα κόψουμε το μωρό στη μέση», ανακοίνωσε, «και έτσι καθεμιά από τις δυο σας θα πάρει ένα κομμάτι».

Οι γυναίκες συμφώνησαν ότι αυτή ήταν ακριβοδίκαιη λύση, και έτσι εμφανίστηκε ο εκτελεστής, προχώρησε εμπρός και με τον πέλεκυ του έκοψε το μωρό στα δυο.

Και το μωρό δεν έκλαψε καθόλου, δεν έβγαλε τον παραμικρό ήχο και οι μητέρες παρακολούθουσιν αμέτοχες. Και

μετέπειτα, για χίλια χρόνια, παρέμεινε μια κηλίδα αίματος στο δάπεδο του παλατιού που δεν καθάριζε ούτε διαλυόταν με καμία ουσία στον κόσμο...

Δε θα ήμουν πάνω από οκτώ με εννιά ετών όταν πρωτοδιάβασα το απόσπασμα, αλλά με συντάρραξε. Επί μέρες δεν μπορούσα να βγάλω την εικόνα του καημένου του μωρού από το μυαλό μου. Το φανταζόμουν να το κόβουν στα δυο πάνω στην πλάκα δαπέδου του παλατιού, σαν πεταλούδα καρφωμένη πίσω από το τζάμι.

Αυτό είναι το τέλειο με την ιστορία. Είναι αληθινή. Θέλω να πω ότι, έστω και αν δε συνέβη στ' αλήθεια –και υπάρχουν αντικρουόμενες απόψεις για το τμήμα «Θρύλοι και Αδικοπραγίες» ως προς την ιστορική του ακριβεία–, δείχνει τον κόσμο όπως είναι αληθινά. Θυμάμαι πως ένιωθα ακριβώς όπως εκείνο το μωρό: καταρρακωμένη από τα συναισθήματα, σκισμένη στα δυο, εγκλωβισμένη ανάμεσα στην αφοσίωση και στις επιθυμίες.

Έτσι είναι ο κόσμος που έχει πληγεί από τη νόσο.

Έτσι ήταν για εμένα, προτού θεραπευτώ.

Σε είκοσι μία μέρες ακριβώς, θα παντρευτώ.

Η μητέρα μου φαίνεται έτοιμη να κλάψει και εγώ σχεδόν ελπίζω να το κάνει. Την έχω δει να κλαίει δυο φορές στη ζωή μου: τη μία όταν έσπασε τον αστράγαλό της και τη δεύτερη φορά πέρυσι, όταν βγήκε από το σπίτι και είδε ότι οι διαδηλωτές είχαν σκαρφαλώσει τον μαντρότοιχο, ξέχωσαν το γκαζόν μας και διέλυσαν το ωραίο αυτοκίνητό της.

Στο τέλος λέει μοναχά: «Είσαι όμορφη, Χάνα». Και μετά: «Αν και σου πέφτει λίγο φαρδύ στη μέση».

Η κυρία Κίλεγκαν –*Αέγε με Αν*, χαμογέλασε προσποιητά στην πρώτη πρόβα νυφικού– κάνει κύκλους γύρω μου, βάζει καρφίτσες και προσαρμόζει. Είναι ψηλή, με ξεβαμμένα ξαν-

θά μαλλιά και στενάχωρο ύφος, θαρρείς και στο πέρας των ετών έχει καταπιεί κατά λάθος πλήθος καρφίτσες και βελόνες ραψίματος.

«Είσαι σίγουρη ότι θα επιμείνεις στα φουσκωτά μανίκια;»

«Είμαι σίγουρη», επιβεβαιώνω, καθώς η μητέρα μου λέει: «Πιστεύεις ότι δείχνουν κάπως παιδικά;»

Η κυρία Κίλεγκαν –η Αν– κάνει μια έντονη χειρονομία με το ένα μακρύ, κοκαλιάρικο χέρι της.

«Ολόκληρη η πόλη θα παρακολουθεί», λέει.

«Ολόκληρη η χώρα», τη διορθώνει η μητέρα μου.

«Μου αρέσουν τα μανίκια», λέω και παραλίγο να συμπληρώσω: *Δικός μου γάμος είναι*. Όμως πλέον δεν είναι αλήθεια – όχι μετά τα Περιστατικά τον Ιανουάριο και τον θάνατο του δημάρχου, του κυρίου Χαργκρόουβ. Ο γάμος μου ανήκει στον λαό τώρα πια. Αυτό μου λένε όλοι τις τελευταίες εβδομάδες. Χθες δεχτήκαμε τηλεφώνημα από το Εθνικό Ραδιοτηλεοπτικό Δίκτυο και ερωτηθήκαμε αν μπορούμε να τους αποστείλουμε το βίντεο του γάμου ή να στείλουν οι ίδιοι δικό τους συνεργείο να καλύψει την τελετή.

Τώρα, περισσότερο από ποτέ, η χώρα έχει ανάγκη τα σύμβολά της.

Στεκόμαστε μπροστά από έναν καθρέφτη τριών όψεων. Το συνοφρύωμα της μητέρας μου αντανακλάται από τρεις διαφορετικές γωνίες.

«Η κυρία Κίλεγκαν έχει δίκιο», μου λέει αγγίζοντας τον αγκώνα μου. «Ας δούμε πώς δείχνει το *τρουά καρ*, σύμφωνοι;»

Ξέρω καλά πως δε με παίρνει να διαφωνήσω. Τρία είδωλα γνέφουν ταυτόχρονα. Τρεις πανομοιότυπες κοπέλες με ολόδια πλεγμένα μαλλιά με κορδέλες, ντυμένες με τρία ίδια και απαράλλαχτα λευκά νυφικά που αγγίζουν το έδαφος. Ήδη αναγνωρίζω τον εαυτό μου με δυσκολία. Έχω μεταμορφωθεί από το νυφικό, από τα λαμπερά φώτα μέσα στο δοκιμαστήριο. Όλη μου τη ζωή υπήρξα η Χάνα Τέιτ.

Ωστόσο, η κοπέλα στον καθρέφτη δεν είναι η Χάνα Τέιτ. Είναι η Χάνα Χαργκρόουβ, προσεχώς σύζυγος του επόμενου στη σειρά δημάρχου και σύμβολο όλων όσα είναι σωστά στον θεραπευμένο κόσμο.

Ένα μονοπάτι και μια πορεία για καθέναν.

«Πάω να δω τι έχω πίσω», αναγγέλλει η κυρία Κίλεγκαν. «Θα δοκιμάσουμε ένα διαφορετικό στιλ για να κάνεις τη σύγκριση». Η γυναίκα γλιστράει πάνω στο φθαρμένο γκριζοχαλί και εξαφανίζεται στην αποθήκη. Μέσα από την ανοιχτή πόρτα διακρίνω δεκάδες νυφικά αποθηκευμένα στα πλαστικά τους να κρέμονται νωθρά από τις κρεμάστρες.

Η μητέρα μου αφήνει έναν αναστεναγμό. Βρισκόμαστε εδώ δυο ώρες κιόλας και αρχίζω να αισθάνομαι σαν σκιάχτρο: παραγεμισμένη και τρυπημένη και γεμάτη βελονιές. Η μητέρα μου κάθεται σε ένα ξεβαμμένο υποπόδιο, κρατώντας το τσαντάκι της σφιχτά στην αγκαλιά της ώστε να μην ακουμπήσει το χαλί.

Ο χώρος της κυρίας Κίλεγκαν ανέκαθεν υπήρξε το ωραιότερο κατάστημα νυφικών στο Πόρτλαντ, όμως και αυτό αντικατοπτρίζει τις συνέπειες των Περιστατικών και τα πρόσθετα κονδύλια που δόθηκαν για μέτρα ασφάλειας, τα οποία εφαρμόστηκαν το αμέσως επόμενο διάστημα. Τα χρήματα είναι πλέον λιγότερα για τους πάντες, και αυτό είναι ορατό. Μια από τις λάμπες πάνω από τα κεφάλια μας είναι σβηστή και το κατάστημα έχει μια οσμή μούχλας, λες και δεν έχει καθαριστεί τελευταία. Στον έναν τοίχο η υγρασία έχει αρχίσει να φουσκώνει την ταπετσαρία και νωρίτερα παρατήρησα έναν μεγάλο καφετί λεκέ σε έναν από τους ριγέ καναπέδες. Η κυρία Κίλεγκαν είδε ότι το παρατήρησα και, αδιάφορα τάχα, πέταξε ένα σάλι πάνω σε εκείνο το σημείο για να το καλύψει.

«Είσαι πράγματι όμορφη, Χάνα», λέει η μητέρα μου.

«Σε ευχαριστώ», απαντώ. Ξέρω ότι είμαι ωραία. Μπορεί να ακούγεται εγωιστικό, όμως είναι η αλήθεια.

Κι αυτό επίσης άλλαξε μετά τη θεραπεία μου. Όταν ήμουν

αθεράπευτη, μολονότι πάντοτε ο κόσμος μου έλεγε ότι ήμουν όμορφη, εγώ δεν το αισθάνθηκα ποτέ. Όμως μετά τη θεραπεία, ένα τείχος γκρεμίστηκε μέσα μου. Πλέον βλέπω ότι είμαι ξεκάθαρα, αναντίρρητα όμορφη.

Επίσης, πλέον δε με νοιάζει.

«Εδώ είμαστε». Η κυρία Κίλεγκαν αναδύεται από το πίσω μέρος, βαστώντας παραμάσχαλα ουκ ολίγα νυφικά μέσα στις πλαστικές συσκευασίες τους. Καταπίνω έναν αναστεναγμό, αλλά όχι αρκετά γρήγορα. Η κυρία Κίλεγκαν ακουμπάει το χέρι της στο μπράτσο μου. «Μην ανησυχείς, καλή μου», με καθησυχάζει. «Θα βρούμε το τέλειο νυφικό. Ούτως ή άλλως, αυτή δεν είναι η ουσία του πράγματος;»

Προσπαθώ να χαμογελάσω και η όμορφη κοπέλα στον καθρέφτη καταβάλλει την ίδια προσπάθεια μαζί μου.

«Ασφαλώς», λέω.

Τέλειο νυφικό. Το τέλειο ζευγάρι. Μια τέλεια ζωή ευτυχίας.

Η τελειότητα είναι υπόσχεση και επιβεβαίωση ότι δεν έχουμε λαθέψει.

Το κατάστημα της κυρίας Κίλεγκαν βρίσκεται στο Παλιό Λιμάνι και, καθώς βγαίνουμε στον δρόμο, εισπνέω τις γνώριμες μυρωδιές ξεραμένων φυκιών και παλιού ξύλου. Η μέρα είναι λαμπρή, όμως ο άνεμος που έρχεται από τον κόλπο είναι παγωμένος. Λιγοστά σκάφη σκαμπανεβάζουν στο νερό, ως επί το πλείστον ψαρόβαρκες ή σκάφη του λιμενικού. Από μακριά τα προυνήσια που μαστιγώνουν τους ξύλινους ντόκους φαντάζονται καλαμιές που βγαίνουν μέσα από τη θάλασσα.

Ο δρόμος είναι αδειανός πέρα από δύο ευταξίες και τον Τόνι, τον σωματοφύλακά μας. Οι γονείς μου αποφάσισαν να προσλάβουν ιδιωτική ασφάλεια αμέσως μετά τα Περιστατικά, όταν ο πατέρας του Φρεντ Χαργκρόουβ, ο δήμαρχος, σκοτώ-

θηκε, και αποφασίστηκε να παρατήσω το πανεπιστήμιο και να παντρευτώ το ταχύτερο δυνατό.

Πλέον ο Τόνι έρχεται παντού μαζί μας. Τις μέρες που έχει ρεπό, στέλνει τον αδελφό του τον Ρικ ως αντικαταστάτη. Έναν μήνα μού πήρε να μάθω να τους ξεχωρίζω. Και οι δύο έχουν χοντρό, κοντό λαιμό και γυαλιστερά καραφλά κεφάλια. Κανείς τους δε μιλάει πολύ και, όταν το κάνουν, δεν έχουν ποτέ κάτι ενδιαφέρον να πουν.

Αυτός ήταν ένας από τους μεγαλύτερους φόβους μου αναφορικά με τη θεραπεία: μήπως η διαδικασία κατέβαζε κάποιον διακόπτη και μπλόκαρε την ικανότητά μου να σκέφτομαι. Όμως συμβαίνει το αντίθετο. Σκέφτομαι *πιο* καθαρά τώρα. Μάλιστα αισθάνομαι πράγματα πιο ξεκάθαρα. Συνήθιζα να αισθάνομαι με ένταση. Με πλημμύριζε πανικός και ταραχή και αντικρουόμενες επιθυμίες. Υπήρχαν νύχτες που δεν μπορούσα να κλείσω μάτι, μέρες που ένιωθα ότι τα σωθικά μου πάσχιζαν να βγουν έξω από τον λαιμό μου.

Είχα μολυνθεί. Τώρα η μόλυνση πέρασε.

Ο Τόνι στηρίζεται πάνω στο αυτοκίνητο. Αναρωτιέμαι αν στεκόταν στην ίδια στάση και τις τρεις ώρες που εμείς βρισκόμασταν στο κατάστημα νυφικών. Αυτός τεντώνει το ανύστημά του καθώς πλησιάζουμε και ανοίγει την πόρτα για τη μητέρα μου.

«Ευχαριστώ, Τόνι», του λέει εκείνη. «Συνέβη κάτι;»

«Όχι, κυρία».

«Καλώς». Η μητέρα μου κάθεται στο πίσω κάθισμα και μετά γλιστράω και εγώ. Δυο μήνες έχουμε αυτό το αμάξι –σε αντικατάσταση του άλλου που υπέστη βανδαλισμούς– και, λίγες μέρες αφότου το παραλάβαμε, η μητέρα μου βγήκε από το μανάβικο για να δει ότι κάποιος χάραξε με κλειδί τη λέξη ΓΟΥΡΟΥΝΑ. Κρυφά, νομίζω ότι το πραγματικό κίνητρο της μητέρας μου για την πρόσληψη του Τόνι ήταν να προστατεύει το καινούργιο αυτοκίνητο.

Μόλις ο Τόνι κλείνει την πόρτα, ο κόσμος έξω από το φιμέ παράθυρο βάφεται μπλε. Ο Τόνι ανοίγει το ράδιο στο Εθνικό Ραδιοτηλεοπτικό Δίκτυο. Οι φωνές των εκφωνητών είναι οικείες και καθησυχαστικές.

Γέρονω πίσω το κεφάλι μου και παρακολουθώ τον κόσμο να μπαίνει σε κίνηση. Όλη μου τη ζωή την πέρασα στο Πόρτλαντ και έχω αναμνήσεις από σχεδόν κάθε δρόμο και κάθε γωνία. Αλλά και αυτές ακόμη φαντάζουν απόμακρες, θαμμένες με ασφάλεια στο παρελθόν. Μια αιωνιότητα πριν συνήθιζα να κάθομαι σε έναν από εκείνους τους πάγκους του πικνίκ μαζί με τη Λένα και να δελεάζουμε τους γλάρους με ψίχα ψωμιού. Συζητούσαμε για το πέταγμα. Συζητούσαμε για τη μεγάλη διαφυγή. Ήταν παιδιάστικες κουβέντες, σαν να πιστεύεις στους μονόκερους και στη μαγεία.

Ποτέ μου δε σκέφτηκα ότι θα το έκανε στ' αλήθεια.

Το στομάχι μου διαμαρτύρεται. Συνειδητοποιώ ότι δεν έχω βάλει μπουκιά στο στόμα μου μετά το πρωινό. Μάλλον πεινάω.

«Φορτωμένο το πρόγραμμα της εβδομάδας», σχολιάζει η μητέρα μου.

«Ναι».

«Μην το ξεχάσεις, η *Ωρα της Αλήθειας* θέλει να σου πάρει συνέντευξη σήμερα το απόγευμα».

«Το έχω στον νου μου».

«Τώρα μένει μόνο να σου βρούμε φόρεμα για τα εγκαίνια του Φρεντ και ξεμπερδεύουμε. Ή μήπως αποφάσισες να πας με το κίτρινο που είδαμε στο Πάρσονς την περασμένη εβδομάδα;»

«Δεν είμαι σίγουρη ακόμη», λέω.

«Τι εννοείς, δεν είσαι σίγουρη; Τα εγκαίνια είναι σε πέντε μέρες, Χάνα. Οι πάντες θα κοιτούν εσένα».

«Το κίτρινο τότε».

«Φυσικά δεν έχω ιδέα τι θα φορέσω εγώ...»

Μπήκαμε στο Γουέστ Εντ, την παλιά γειτονιά μας. Ιστο-

ρικά, το Γουέστ Εντ αποτέλεσε σπίτι για αρκετούς από τους υψηλόβαθμους στην ιεραρχία του κλήρου και του ιατρικού χώρου: ιερείς της Εκκλησίας της Νέας Τάξης, κυβερνητικούς αξιωματούχους, ιατρούς και ερευνητές εργαστηρίων. Αναμφίβολα γι' αυτό τον λόγο στοχοποιήθηκε τόσο έντονα στις συμπλοκές που ακολούθησαν τα Περιστατικά.

Οι συμπλοκές εξουδετερώθηκαν γρήγορα. Ακόμη και σήμερα γίνεται δημόσιος διάλογος αν οι εξεγέρσεις αποτελούσαν κίνημα ή αν ήταν αποτέλεσμα λαθεμένα κατευθυνόμενης οργής και των παθών που παλεύουμε τόσο εντατικά να εξαλείψουμε. Παρ' όλα αυτά, αρκετοί άνθρωποι αισθάνονταν ότι το Γουέστ Εντ ήταν υπερβολικά κοντά στο κέντρο της πόλης, υπερβολικά κοντά σε κάποιες από τις πιο προβληματικές γειτονιές, όπου κρύβονται υποστηρικτές και αντιστασιακοί. Πολλές οικογένειες, όπως η δική μας, φύγαμε από τη χερσόνησο.

«Μην το ξεχάσεις, Χάνα, έχουμε ραντεβού με το κείμεριγκ τη Δευτέρα».

«Το ξέρω, το ξέρω».

Παίρνουμε την Ντάνφορθ προς Βόγκαν, τον παλιό δρόμο μας. Γέρνω ελαφρώς μπροστά, προσπαθώντας να διακρίνω το παλιό σπίτι μας, όμως τα αειθαλή δέντρα των Άντερσον το κρύβουν ολοκληρωτικά και το μόνο που βλέπω είναι μια υποψία της πράσινης, αμφικλινούς στέγης.

Το σπίτι μας, όπως και των Άντερσον δίπλα του και των Ρίτσαρντ απέναντι, είναι αδειανό και κατά πάσα πιθανότητα έτσι θα μείνει. Εντούτοις, δε βλέπουμε ούτε μια ταμπέλα ΠΩΛΕΙΤΑΙ. Ουδείς είναι σε θέση να πληρώσει. Ο Φρεντ λέει ότι το οικονομικό πάγωμα θα διατηρηθεί για τουλάχιστον λίγα χρόνια ακόμη, μέχρι να αρχίσει να σταθεροποιείται η κατάσταση. Για την ώρα, η κυβέρνηση είναι ανάγκη να ξαναπάρει τον έλεγχο. Ο κόσμος πρέπει να μάθει τη θέση του.

Αναρωτιέμαι αν τα ποντίκια έχουν βρει τον δρόμο τους κιόλας μέχρι το υπνοδωμάτιό μου, αφήνοντας περιττώματα στα

βερνικωμένα ξύλινα πατώματα, και αν οι αράχνες έχουν αρχίσει να κάνουν ιστούς στις γωνίες. Σύντομα το σπίτι θα μοιάζει με αυτό στην οδό Μπρους 37, αμπαρωμένο, με όψη φαγωμένη, θα γκρεμίζεται αργά από το σαράκι.

Άλλη μια αλλαγή: μπορώ να σκέφτομαι την Μπρους 37 τώρα... και τη Λένα... και τον Άλεξ, χωρίς το παλιό σφίξιμο στο στήθος.

«Και να υποθέσω ότι δεν πρόλαβες να δεις τη λίστα των καλεσμένων που άφησα στο δωμάτιό σου;»

«Δεν είχα χρόνο», απαντώ αφηρημένα, εστιάζοντας το βλέμμα μου στο τοπίο που εναλλάσσεται έξω από το παράθυρό μας.

Στρίβουμε στην Κόνγκρες και η γειτονιά αλλάζει γρήγορα. Σε λίγο περνάμε το ένα από τα δύο βενζινάδικα του Πόρτλαντ, γύρω από το οποίο μια ομάδα ευταξιών στέκονται φρουροί, με τα όπλα τους να στοχεύουν τον ουρανό. Έπειτα, καταστήματα «Ο,ΤΙ ΠΑΡΕΙΣ ΕΝΑ ΔΟΛΑΡΙΟ» και Πλυντήριο σελφ σέρβις με πορτοκαλιά, ξεβαμμένη τέντα. Κατόπιν, ένα μουντό, αδιάφορο Ντελικατέσεν.

Ξάφνου, η μητέρα μου γέρνει μπροστά, ακουμπώντας την παλάμη της στο πίσω μέρος του καθίσματος του Τόνι.

«Δυνάμωσε την ένταση», διατάζει κοφτά.

Αυτός πατάει ένα κουμπί στο ταμπλό. Η φωνή του εκφωνητή δυναμώνει.

«Μετά τις πρόσφατες συμπλοκές στο Γουότερμπερι του Κονέκτικατ...»

«Ε, όχι!» αναφωνεί η μητέρα μου. «Όχι κι άλλο!»

«... συστήνεται σε όλους τους κατοίκους, ιδιαίτερα των νοτιοανατολικών περιοχών, να εκκενώσουν τα σπίτια τους και να αναζητήσουν προσωρινό καταφύγιο στη γειτονική Μπέθλεχεμ. Ο Μπιλ Αρντουρι, επικεφαλής των Ειδικών Δυνάμεων, επιχείρησε να καθησυχάσει τους αναστατωμένους πολίτες. “Η κατάσταση βρίσκεται υπό έλεγχο”, είπε στην επτάλεπτη ομι-

λία του. «Κρατική και δημοτική στρατιωτική δύναμη συνεργάζονται προκειμένου να απομονωθεί η νόσος και η περιοχή να τεθεί σε κλοιό, να καθαριστεί επιμελώς και να απολυμανθεί το ταχύτερο δυνατό. Τονίζω ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να φοβάστε περαιτέρω μόλυνση”...»

«Αρκετά», λέει απότομα η μητέρα μου και κάθεται πίσω πάλι. «Δε θέλω να ακούσω άλλο».

Ο Τόνι αλλάζει σταθμούς. Οι περισσότεροι είναι μόνο παρoάσιτα. Τον περασμένο μήνα το μεγάλο θέμα που ξέσπασε ήταν η ανακάλυψη, από πλευράς κυβέρνησης, ότι κάποια ραδιοκύματα τα είχαν καταλάβει Ανατροπείς για δική τους χρήση. Καταφέραμε να υποκλέψουμε και να αποκωδικοποιήσουμε αρκετά μηνύματα μεγάλης σημασίας, γεγονός που οδήγησε σε νικηφόρα επιδρομή στο Σικάγο και στη σύλληψη έξι υψηλόβαθμων Ανατροπέων. Ο ένας από αυτούς ήταν υπεύθυνος για την οργάνωση της έκρηξης στην Ουάσινγκτον το περασμένο φθινόπωρο, χτύπημα που σκότωσε είκοσι επτά ανθρώπους, μεταξύ των οποίων μια μητέρα και ένα παιδάκι.

Χάρηκα όταν οι Ανατροπείς εκτελέστηκαν. Κάποιοι άνθρωποι διαμαρτυρήθηκαν ότι η θανατηφόρα ένεση ήταν υπερβολικά φιλεύσπλαχη για καταδικασμένους τρομοκράτες, αλλά εγώ σκέφτηκα ότι έστειλε ένα ισχυρό μήνυμα: Δεν είμαστε εμείς οι κακοί. Είμαστε λογικοί και πονόψυχοι. Υπερασπιζόμαστε τη δικαιοσύνη, τη συγκρότηση και την οργάνωση.

Είναι η άλλη πλευρά, οι αθεράπευτοι, που φέρνει το χάος.

«Είναι πολύ σιχαμερό», ξεφυσάει η μητέρα μου. «Αν είχαμε ξεκινήσει τους βομβαρδισμούς όταν τα προβλήματα πρωτοπ... Τόνι, πρόσεξε!»

Ο Τόνι κοπανάει αλύπητα τα φρένα. Οι ρόδες στριγκλίζουν. Εκτοξεύομαι μπροστά, γλιτώνοντας παρά τριχά να κοπανήσω το μέτωπό μου στο μπροστινό προουκέφαλο, προτού η ζώνη ασφαλείας με τινάξει πίσω. Ένας βαρύς γδούπος αντηχεί. Ο αέρας μυρίζει καμένο λάστιχο.

«Σκατά!» αναφωνεί η μητέρα μου. «Σκατά! Τι στην ευχή...»
«Λυπάμαι, κυρία, δεν την είδα. Ξεπήδησε ανάμεσα από τους μεγάλους κάδους απορριμμάτων...»

Ένα νεαρό κορίτσι στέκεται μπροστά από το αυτοκίνητο, στηρίζοντας τα χέρια της στο καπό. Τα μαλλιά της περιβάλλουν το λεπτό, στενό πρόσωπό της και τα μάτια της είναι πελώρια και κατατρομαγμένα. Μου φαίνεται γνωστή φυσιογνωμία.

Ο Τόνι κατεβάζει το παράθυρό του. Η μπόχα από τους κάδους –είναι αρκετοί, παρατεταγμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον– διεισδύει στο αυτοκίνητο, γλυκιά και σάπια. Η μητέρα μου βήχει και σκεπάζει τη μύτη της με την παλάμη της.

«Είσαι εντάξει;» της φωνάζει ο Τόνι, βγάζοντας το κεφάλι του από το παράθυρο.

Το κορίτσι δεν αποκρίνεται. Κοντανασαίνει, θα πάθει υπεραερισμό. Η ματιά της εκτοξεύεται από τον Τόνι στη μητέρα μου στο πίσω κάθισμα και τέλος σ' εμένα. Παθαίνω σοκ.

Η Τζένι. Η ξαδέλφη της Λένα. Έχω να τη δω από το περασμένο καλοκαίρι και είναι πολύ αδυνατισμένη. Δείχνει και μεγαλύτερη. Όμως είναι ολοφάνερα αυτή. Αναγνωρίζω την καμπύλη των ρουθουνιών της, το θεληματικό, μυτερό σαγόνι της και τα μάτια.

Κι εκείνη με αναγνωρίζει. Το καταλαβαίνω. Προτού προλάβω να πω το παραμικρό, η Τζένι απομακρύνει τις παλάμες της από το καπό και εκτινάσσεται στον δρόμο. Στην πλάτη της έχει περασμένο ένα παλιό σακίδιο, βαμμένο με μαρκαδόρο, που αναγνωρίζω ως μια από τις σχολικές τσάντες που είχε η Λένα. Πάνω στη μια από τις τσέπες του δυο ονόματα έχουν ζωγραφιστεί με μαύρα, χοντρά γράμματα: της Λένα και το δικό μου. Τα γράψαμε πάνω στην τσάντα της στην πρώτη γυμνασίου, μια μέρα που βαριόμασταν στο μάθημα. Ήταν η μέρα που σκαρφιστήκαμε τον κωδικό μας, την προτρεπτική ζητωκραυγή μας, που τα επόμενα χρόνια φωνάζαμε η μία στην

άλλη στις αναμετρήσεις ανώμαλου δρόμου. *Χαλένα*. Συνδυασμός και των δυο ονομάτων μας.

«Για όνομα του Θεού. Θα περιμένε κανείς ότι το κορίτσι είναι αρκετά μεγάλο ώστε να μην τρέχει πάνω στον δρόμο. Κόντεψα να πάθω έμφραγμα».

«Την ξέρω», απαντώ ασυναίσθητα. Δεν καταφέρνω να αποτινάξω την εικόνα των πελώριων, σκοτεινών ματιών της Τζένι και το χλωμό, σκελετωμένο πρόσωπό της.

«Τι θες να πεις, την ξέρεις;» Η μητέρα μου στρέφεται σε εμένα.

Σφαλίζω τα μάτια μου και προσπαθώ να σκεφτώ γαλήνια πράγματα. Τον κόλπο. Τους γλάρους να γυροφέρνουν σε έναν καταγάλανο ουρανό. Ποταμούς ακηλίδωτου λευκού υφάσματος. Απεναντίας, βλέπω τα μάτια της Τζένι, τις έντονες γωνίες από τα ζυγωματικά και το πιγούνι της.

«Ονομάζεται Τζένι», αρχίζω να λέω. «Είναι η ξαδέλφη της Λένα...»

«Μάζεψε τη γλώσσα σου», με κόβει απότομα η μητέρα μου. Συνειδητοποιώ, πολύ αργά, ότι δεν έπρεπε να ξεστομίσω κουβέντα. Το όνομα της Λένα είναι χειρότερο και από βλαστήμα στην οικογένειά μας.

Επί σειρά ετών η μητέρα μου ήταν περήφανη για τη φιλία μου με τη Λένα. Το θεωρούσε ως επισφράγιση του νεοφιλελευθερισμού της. Δεν κρίνουμε το κορίτσι εξαιτίας της οικογένειάς του, έλεγε στους καλεσμένους όταν εκείνοι ανέφεραν το θέμα. *Η νόσος δεν είναι κληρονομική· αυτή η ιδέα είναι ξεπερασμένη.*

Η μητέρα μου το θεώρησε προσωπική προσβολή όταν η Λένα κόλλησε την ασθένεια και κατόρθωσε να διαφύγει προτού θεραπευτεί, λες και η Λένα το είχε κάνει επίτηδες για να τη γελοιοποιήσει.

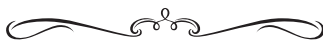
Όλα εκείνα τα χρόνια τη βάζαμε μέσα στο σπίτι μας, έλεγε στα καλά καθούμενα, τις μέρες που ακολούθησαν τη διαφυ-

γή της Λένα. Παρότι ξέραμε τους κινδύνους. Όλοι μιάς είχαν προειδοποιήσει... Ε, μάλλον έπρεπε να τους είχαμε ακούσει.

«Ήταν αδυνατισμένη», λέω.

«Σπίτι, Τόνι». Η μητέρα μου ακουμπάει το κεφάλι της στο προσκεφάλι και κλείνει τα μάτια της και ξέρω ότι η συζήτηση έληξε.

Λένα

Ευπνώω μέσα στη νύχτα από έναν εφιάλτη. Σε αυτόν η Γκρέις ήταν παγιδευμένη κάτω από τις σανίδες του πατώματος, στο παλιό μας υπνοδωμάτιο στο σπίτι της θείας Κάρολ. Κραυγές ακούγονταν από τον κάτω όροφο – φωτιά. Το δωμάτιο ήταν μέσα στους καπνούς. Πάλευα να φτάσω στην Γκρέις, να τη σώσω, όμως το χέρι της συνεχώς γλιστρούσε από τη λαβή μου. Τα μάτια μου έτσουζαν και ο καπνός με έπνιγε και ήξερα ότι αν δεν το έβαζα στα πόδια θα πέθαινα. Όμως εκείνη έκλαιγε και ούρλιαζε να τη σώσω, να τη σώσω...

Ανακάθομαι. Επαναλαμβάνω νοερά το απόφθεγμα της Κορόακι – *το παρελθόν είναι νεκρό* – όμως δε βοηθάει. Δεν καταφέρνω να αποτινάξω την αίσθηση του μικροσκοπικού χεριού της Γκρέις, του χεριού που είναι βουτηγμένο στον ιδρώτα, να γλιστράει από τη λαβή μου.

Η σκηνή είναι υπερπλήρης. Η Ντάιι είναι περιορισμένη στη μια πλευρά μου και άλλες τρεις γυναίκες είναι κουλουριασμένες κοντά της.

Ο Τζούλιαν έχει δική του σκηνή για την ώρα. Είναι μια ευγενική παραχώρηση. Του δίνουν χρόνο να προσαρμοστεί, όπως έκαναν όταν έφτασα και εγώ στις Ερημίες. Θέλει χρόνο να συνηθίσει κανείς την αίσθηση της εγγύτητας και κορμιά συνέχεια να σκουρντάνε το δικό σου. Δεν υπάρχει προσωπικός χώρος στις Ερημίες και ούτε μπορεί να υπάρξει συστολή.

Κάλλιστα μπορούσα να βρω τον Τζούλιαν μέσα στη σκηνή

του. Ξέρω ότι αυτό περιμένε από μένα, ύστερα από όσα μοιραστήκαμε κάτω από το έδαφος: την απαγωγή, το φλογερό φιλί. Άλλωστε εγώ τον έφερα εδώ πέρα. Τον έσωσα και τον τράβηξα σε τούτη την καινούργια ζωή, μια ζωή ελευθερίας και αισθημάτων. Δε με εμποδίζει τίποτα να κοιμηθώ πλάι του. Οι θεραπευμένοι –τα ζόμπι– θα έλεγαν ότι ήδη είμαστε μολυσμένοι. Χαμοκυλιόμαστε στη βρόμα μας, όπως τα γουρούνια κυλιούνται στη λάσπη.

Ποιος ξέρει; Ίσως να έχουν δίκιο. Ίσως μας τρελαίνουν τα αισθήματά μας. Πιθανόν ο έρωτας να είναι νόσος και να ήμασταν καλύτερα απαλλαγμένοι από αυτόν.

Όμως επιλέξαμε διαφορετικό μονοπάτι. Και στο τέλος αυτή είναι η ουσία του να διαφύγεις τη θεραπεία: είμαστε ελεύθεροι να επιλέξουμε.

Μάλιστα είμαστε ελεύθεροι να κάνουμε τη λάθος επιλογή.

Δε θα καταφέρω να κοιμηθώ αμέσως. Έχω ανάγκη από αέρα. Ξεγλιστρώ από το κουβάρι των σλίπινγκ μπαγκ και από τις κουβέρτες και ψαχουλεύω μέσα στα σκοτάδια για το άνοιγμα της σκηνής. Κυλιέμαι ανάσκελα για να βγω από τη σκηνή, προσπαθώντας να μην κάνω πολύ θόρυβο. Πίσω μου η Ντάνι κλοτσάει στον ύπνο της και μουρμουρίζει κάτι ακατάληπτο.

Η νύχτα είναι δροσερή. Ο ουρανός είναι καθαρός και ασυννέφιαστος. Η σελήνη φαίνεται πιο κοντινή απ' ό,τι συνήθως και βάφει τα πάντα με μια ασημένια λάμψη, σαν μια λεπτή στρώση χιονιού. Κοντοστέκομαι και γεύομαι την αίσθηση της ακινησίας και της σιγαλιάς: τις κορυφές από τις σκηνές έτσι όπως τις αγγίζει το φεγγαρόφωτο, τα κλαδιά που κρέμονται χαμηλά και ξεκινούν να βλασταίνουν νέα φύλλα, το περιστασιακό χουχούτισμα μιας κουκουβάγιας κάπου μακριά.

Μέσα σε μια από τις σκηνές κοιμάται ο Τζούλιαν.

Και σε μια άλλη: ο Άλεξ.

Απομακρύνομαι από τις σκηνές. Κατευθύνομαι στον ξερο-

πόταμο, προσπερνάω τα απομεινάρια της φωτιάς, που τώρα δεν είναι τίποτα παραπάνω από καρβουνιασμένα άκρα μαυρισμένου ξύλου και λίγα αποκαΐδια που καπνίζουν ακόμη. Η ατμόσφαιρα εξακολουθεί να μυρίζει αδιόρατα καψαλισμένο μέταλλο και φασόλια.

Δεν είμαι σίγουρη πού πάω και είναι βλακώδες να απομακρυνθώ από τις σκηνές – η Κοράκι με έχει προειδοποιήσει ένα εκατομμύριο φορές για αυτό το θέμα. Τη νύχτα οι Ερημίτες ανήκουν στα ζώα και είναι εύκολο να σε ρίξουν κάτω, να χαθείς μέσα στην πυκνή, άγρια βλάστηση, στον δαίδαλο των δέντρων. Όμως έχω τη λαχτάρα στο αίμα μου και η νύχτα είναι ξιάστερη, οπότε δε θα δυσκολευτώ διόλου να προσανατολιστώ.

Με ένα σάλτο πέφτω μέσα στην ξερή κοίτη του ποταμού, σκεπασμένη με ένα στρώμα από πέτρες και φύλλα και κάπου κάπου με ένα απομεινάρι της παλιάς ζωής: ένα αλουμινένιο κουτάκι αναψυκτικού, μια πλαστική σακούλα, ένα παιδικό παπούτσι. Περπατώ νότια για μια εκατοστή πόδια, όπου τον δρόμο μου κόβει μια πελώρια, κομμένη βελανιδιά. Ο κορμός της είναι τόσο μεγάλος, ώστε οριζοντίως φτάνει περίπου στο ύψος του στήθους μου. Ένα αχανές δίκτυο από ρίζες κυρτώνει προς τον ουρανό σαν ένας σκοτεινός τροχός που ραντίζει νερό από μια πηγή.

Ένα θρόισμα ακούγεται πίσω μου. Τινάζομαι προς τα πίσω. Μια σκιά μετατοπίζεται, αποκτά όγκο και για μια στιγμή η καρδιά μου παύει να χτυπά – δεν έχω καμιά προστασία. Δεν κρατάω όπλο, τίποτα για να απωθήσω ένα πεινασμένο ζώο. Τότε η σκιά αναδύεται στο φεγγαρόφωτο και παίρνει τη μορφή ενός νεαρού.

Στο φεγγαρόφωτο, είναι αδύνατον να πω ότι τα μαλλιά του έχουν το χρώμα των φθινοπωρινών φύλλων, χρυσοκάστανα, με κόκκινες αποχρώσεις.

«Α», λέει ο Άλεξ. «Εσύ είσαι». Αυτές είναι οι πρώτες λέξεις που μου έχει απευθύνει εδώ και πάνω από τρεις μέρες.

Χίλια πράγματα θέλω να του πω.
Σε παρακαλώ, κατάλαβέ με. Συγχώρα με, σε παρακαλώ.
Προσενχόμουν κάθε μέρα να είσαι ζωντανός, ώσπου η ελπίδα έγινε βασανιστική.

Μη με μισείς.
Σ' αγαπώ ακόμη.

Αλλά το μόνο που βγαίνει είναι: «Δεν μπορούσα να κοιμηθώ».

Ο Άλεξ θα θυμάται ότι πάντα με βασάνιζαν εφιάλτες. Το συζητούσαμε αρκετά το καλοκαίρι που περάσαμε μαζί στο Πόρτλαντ. Το περασμένο καλοκαίρι – λιγότερο από έναν χρόνο πριν. Είναι αδύνατον να διανοηθώ την τεράστια απόσταση που κάλυψα από εκείνο το διάστημα, το τοπίο που έχει σχηματιστεί ανάμεσά μας.

«Ούτε εμένα με έπαιρνε ο ύπνος», λέει απλά ο Άλεξ.

Και μόνο αυτό, η απλή δήλωση, και το γεγονός ότι μου μιλάει χαλαρώνουν κάτι μέσα μου. Λαχταρώ να τον κρατήσω, να τον πνίξω στα φιλιά όπως έκανα παλιά.

«Πίστευα ότι ήσουν νεκρός», λέω. «Αυτό κόντεψε να με σκοτώσει».

«Α, ναι;» Η φωνή του ακούγεται ουδέτερη. «Ανέκαμψες πολύ γρήγορα».

«Όχι! Δεν καταλαβαίνεις!» Ο λαιμός μου έχει κλείσει. Νιώθω σαν να με στραγγαλίζουν. «Δεν μπορούσα να συνεχίσω να ελπίζω και μετά να ξυπνάω κάθε πρωί και να βλέπω ότι δεν ήταν αλήθεια. Δεν... δεν ήμουν αρκετά δυνατή».

Ο Άλεξ μένει σιωπηλός για λίγο. Το σκοτάδι είναι πολύ βαθύ για να δω την έκφραση του προσώπου του. Έχει σταθεί μέσα στις σκιές πάλι, αλλά διαισθάνομαι ότι με παρατηρεί.

Ώσπου λέει: «Όταν με πήγαν στις Κρύπτες, πίστευα ότι θα με σκότωναν. Δεν μπήκαν στον κόπο. Με παράτησαν να πεθάνω. Με πέταξαν σε ένα κελί και κλείδωσαν την πόρτα».

«Άλεξ!» Το σφίξιμο έχει μετατοπιστεί από τον λαιμό στο

στήθος μου και, χωρίς να το συνειδητοποιώ, έχω αναλυθεί σε δάκρυα. Τον ζυγώνω. Θέλω να διατρέξω τα δάχτυλά μου στα μαλλιά του και να τον φιλήσω στο μέτωπο και ένα ένα τα ματόφυλλά του και να σβήσω την ανάμνηση όσων είδε. Αλλά αυτός πισωπατάει, μένει αλάργα.

«Δεν πέθανα. Δεν ξέρω πώς. Θα 'πρεπε. Είχα χάσει πάρα πολύ αίμα. Κι εκείνοι ήταν εξίσου έκπληκτοι μ' εμένα. Έπειτα από αυτό έγινε κάτι σαν παιχνίδι – να δουν πόσα μπορούσα να αντέξω. Να δουν πόσα μπορούσαν να μου κάνουν προτού εγώ...»

Ο Άλεξ σωπαίνει απότομα. Δεν μπορώ να ακούσω άλλα. Δε θέλω να ξέρω, δε θέλω να είναι αλήθεια, δεν αντέχω να σκέφτομαι τι του έκαναν εκεί μέσα. Κάνω άλλο ένα βήμα μπροστά και αδράχνω το στέρνο και τους ώμους του μέσα στα σκοτάδια. Τούτη τη φορά δε με απομακρύνει. Αλλά ούτε και με αγκαλιάζει. Στέκεται εδώ παγωμένος, ακίνητος, σαν άγαλμα.

«Άλεξ». Επαναλαμβάνω το όνομά του σαν προσευχή, σαν μαγικό ξόρκι που θα τα κάνει όλα καλά πάλι. Γλιστρώ τα δάχτυλά μου στο στέρνο και στο σαγόνι του. «Λυπάμαι πολύ. Λυπάμαι πάρα πολύ».

Εντελώς αναπάντεχα, αυτός τινάζεται πίσω, βρίσκοντας ταυτόχρονα τους καρπούς μου και τραβώντας τους κάτω στα πλευρά μου.

«Υπήρχαν μέρες που προτιμούσα να με είχαν σκοτώσει». Δεν αφήνει τους καρπούς μου. Τους πιέζει σφιχτά, κλειδώνοντας τα μπράτσα μου, κρατώντας με ακινητοποιημένη. Η φωνή του είναι χαμηλή, επιτακτική και ξέχειλη από οργή, έτσι ώστε με πονάει περισσότερο από τη λαβή του. «Υπήρχαν μέρες που το αποζητούσα – προσευχόμουν γι' αυτό όταν έκλεινα τα μάτια για να κοιμηθώ. Η πίστη ότι θα σε έβλεπα ξανά, ότι θα σε έβρισκα – η ελπίδα γι' αυτό – ήταν το μοναδικό πράγμα που με κράτησε στη ζωή». Με αφήνει ελεύθερη και κάνει άλλο ένα βήμα πίσω. «Οπότε όχι! Δεν καταλαβαίνω!»

«Άλεξ, σε παρακαλώ».

Αυτός σφίγγει τις γροθιές του.

«Πάψε να λες το όνομά μου. Δε με ξέρεις τώρα πια».

«Και όμως σε ξέρω!» Κλαίω με λυγμούς, καταπίνω σπασμούς μέσα στον λαιμό μου, παλεύοντας να πάρω ανάσα. Εφιάλτης είναι και θα ξυπνήσω. Είναι μια ιστορία τεράτων και ο Άλεξ γύρισε σ' εμένα ως τερατώδης μορφή, μπαλωμένος, σπασμένος και γεμάτος μίσος, και μετά θα ξυπνήσω και αυτός θα είναι εδώ, ολόκληρος, και δικός μου πάλι. Βρίσκω τα χέρια του, πλέκω τα δάχτυλά μου μέσα στα δικά του ακόμη και όταν αυτός επιχειρεί να αποτραβηχτεί. «Είμαι εγώ, Άλεξ. Η Λένα, η Λένα σου. Θυμάσαι; Θυμάσαι την Μπρουκς τριάντα επτά και την κουβέρτα που συνηθίζαμε να στρώνουμε στην πίσω αυλή...»

«Μη!» μου λέει. Η φωνή του σπάει στη λέξη.

«Και πάντα μα πάντα σε νικούσα στο σκραμπλ», συνεχίζω ακάθεκτη. Πρέπει να συνεχίσω να μιλάω και να τον κρατάω εδώ και να τον κάνω να θυμηθεί.

«Γιατί πάντα με άφηνες να νικάω. Και θυμάσαι που κάναμε πικνίκ μια φορά και τα μοναδικά πράγματα που κατορθώσαμε να βρούμε από το μαγαζί ήταν σπαγγέτι σε κονσέρβα και πράσινα φασόλια; Και εσύ είπες να τα ανακατέψουμε...»

«Πάψε».

«Και αυτό κάναμε, και δεν ήταν κακό. Φάγαμε όλη την ηλίθια κονσέρβα, τόσο πεινασμένοι ήμασταν. Και όταν βράδιασε, έδειξες τον ουρανό και μου είπες ότι υπήρχε ένα αστέρι για καθετί που αγαπούσες πάνω μου». Αφήνω κοφτές ανάσες όλο αγωνία, νιώθω σαν να πνίγομαι. Κάνω να τον πιάσω στα τυφλά, αδράχνοντας τον γιακά του.

«Πάψε!» Με αρπάζει από τους ώμους. Το πρόσωπό του απέχει λίγους πόντους από μένα μα είναι αγνώριστο: μια αποκρουστική, παραμορφωμένη μάσκα. «Τέλος! Τελειώσαμε, εντάξει; Όλα αυτά τέλειωσαν πια».

«Άλεξ, σε ικετεύω...»

«Πάψε!» Η φωνή του αντηχεί κοφτή, σκληρή σαν χαστούκι. Με αφήνει ελεύθερη και παραπατώ προς τα πίσω. «Ο Άλεξ έχει πεθάνει, με ακούς; Όλα αυτά... όσα νιώσαμε, ό,τι σημαίναν, τέλειωσαν τώρα, εντάξει; Θάφτηκαν. Έγιναν καπνός».

«Άλεξ!»

Έχει ξεκινήσει να κάνει μεταβολή. Τώρα τινάζεται πίσω. Η σελήνη τον φωτίζει, άσπρο σαν το πανί και έξαλλο, φωτογραφία δυσδιάστατη, έτσι όπως την αιχμαλώτισε το φλας.

«Δε σε αγαπώ, Λένα. Με ακούς; Δε σε αγάπησα ποτέ».

Ο αέρας χάνεται από τα πνευμόνια μου, τα πάντα χάνονται.

«Δε σε πιστεύω». Κλαίω με λυγμούς και οι λέξεις βγαίνουν με κόπο.

Ο Άλεξ κάνει ένα ακόμη βήμα προς εμένα. Και τώρα δεν τον αναγνωρίζω καθόλου. Έχει μεταμορφωθεί εντελώς, έχει γίνει ένας ξένος.

«Ήταν ένα ψέμα. Εντάξει. Όλα ήταν ένα ψέμα. Μια τρέλλα, όπως μας έλεγαν πάντα. Ξέχασέ το! Ξέχασε ότι κάποτε συνέβη».

«Σε ικετεύω!» Δεν ξέρω πώς στέκομαι ακόμη στα πόδια μου, γιατί δε γίνομαι σκόνη επιτόπου, γιατί η καρδιά μου εξακολουθεί να χτυπά, όταν εγώ θέλω απελπισμένα να σταματήσει. «Σε παρακαλώ, μην το κάνεις αυτό, Άλεξ».

«Σταμάτα να λες το όνομά μου».

Και τότε το ακούμε και οι δυο μας: τον ξερό κρότο και το θρόισμα φύλλων πίσω μας, τον ήχο από κάτι μεγαλόσωμο να κινείται στο δάσος. Το ύφος του Άλεξ αλλάζει. Η οργή διαλύεται και αντικαθίσταται από κάτι άλλο: μια σφιγμένη ετοιμότητα, όπως το ελάφι πριν αιφνιδιαστεί.

«Μην κουνηθείς, Λένα», λέει σιγανά, αλλά τα λόγια του διαποτίζονται από επιτακτικότητα.

Ακόμη και προτού στρίψω, διαισθάνομαι τη δυσοίωνα παρουσία πίσω μου, το ρουθούνισμα ζώδους ανάσας, την πείνα – σφοδρή, απρόσωπη.

Αρκούδα.

Μπήκε στον ξεροπόταμο και τώρα βρίσκεται στα τέσσερα πόδια από μας. Είναι μαύρη αρκούδα, το μπερδεμένο τρίχωμά της αποκτά ασημιές λάμπεις στο φεγγαρόφωτο και είναι μεγαλόσωμη: έχει μήκος πέντε με έξι πόδια και όταν βρίσκεται στα τέσσερα φτάνει στο ύψος του ώμου μου. Κοιτάζει μια τον Άλεξ και μια εμένα και πάλι τον Άλεξ. Τα μάτια της είναι δυο μπίλιες λαξευμένου όνυχα, μουντά, άψυχα.

Μονομιάς κάνω δυο διαπιστώσεις: Η αρκούδα είναι λιπόσαρκη, λιμασμένη. Ο χειμώνας ήταν πολύ βαρύς.

Επίσης, δε μας φοβάται.

Έντονος φόβος με συνταράζει, βραχυκυκλώνοντας τον πόνο, βραχυκυκλώνοντας όλες τις άλλες σκέψεις πέρα από μία: *Έπρεπε να έχω πάρει μαζί μου πιστόλι.*

Η αρκούδα κάνει άλλο ένα βήμα μπροστά και κουνάει το ογκώδες κεφάλι της μπρος πίσω, ζυγίζοντάς μας. Διακρίνω την ανάσα της να γίνεται ατμός στον παγωμένο αέρα, τις οξυκόρυφες ωμοπλάτες της ψηλές και αιχμηρές.

«Εντάξει», λέει ο Άλεξ στην ίδια χαμηλή φωνή. Στέκεται πίσω μου και αισθάνομαι την ένταση στο κορμί του – είναι ευθυτενής, παραλυμένος από τον φόβο. «Όλα καλά. Θα το πάμε αργά. Θα κάνουμε πίσω τώρα, ναι; Όμορφα και ωραία. Και πολύ αργά».

Ο Άλεξ κάνει ένα βηματάκι πίσω και αυτή η τόση δα, η ανεπαίσθητη, κίνηση κάνει την αρκούδα να ζαρώσει θυμωμένη και να δείξει τα δόντια της, τα οποία γυαλίζουν κατάλευκα μέσα στο σεληνόφωτο. Ο Άλεξ παγώνει ξανά. Η αρκούδα αρχίζει να γρουλίζει απειλητικά. Είναι τόσο κοντά μας, ώστε αισθάνομαι τη θερμότητα από το ογκώδες σώμα της, οσφραίνομαι την ξινίλα από τη λιμασμένη ανάσα της.

Έπρεπε να έχω πάρει μαζί μου πιστόλι. Δε γίνεται να κάνω στροφή και να τρέξω. Αυτό μας κάνει θήραμα και η αρκούδα αναζητά θήραμα. Χαζομάρα. Αυτός είναι νόμος στις Ερημιές:

Πρέπει να είσαι μεγαλύτερος και ισχυρότερος και σκληρότερος. Είτε θα πληγώσεις είτε θα πληγωθείς.

Η αρκούδα κάνει άλλο ένα βήμα μπροστά, γρυλίζοντας ακόμη. Κάθε μυς στο κορμί μου είναι συναγερμένος που μου κραυγάζει να τρέξω, όμως εγώ μένω καρφωμένη στη θέση μου, αναγκάζοντας τον εαυτό μου να μην κουνηθεί, να μην κάνει την παραμικρή σύσπαιση.

Η αρκούδα διστάζει. Δε θα το βάλω στα πόδια. Ίσως και να μην είμαι θήραμα τελικά.

Το ζώο αποτραβιέται μια στάλα – ένα πλεονέκτημα, πολύ μικρή υποχώρηση. Την εκμεταλλεύομαι.

«Ει!» γρυλίζω όσο δυνατότερα μπορώ και σηκώνω τα χέρια μου πάνω από το κεφάλι μου, στην προσπάθειά μου να φανώ όσο το δυνατόν πιο μεγαλόσωμη. «Ει! Φύγε από εδώ! Ξεφανίσου! Ξεκουμπίδια!»

Η αρκούδα υποχωρεί λίγα ακόμη βήματα, μπερδεμένη, σασιτισμένη.

«Είπα φύγε!» σηκώνω το πόδι μου και κλοτσάω τον πλησιέστερο κορμό, εξαπολύοντας σκληρές κορομίες προς το μέρος της αρκούδας. Καθώς η αρκούδα διστάζει ακόμη, αβέβαιη – αλλά δε γρυλίζει πλέον, έχει πάρει αμυντική στάση, είναι μπερδεμένη–, σκύβω στο έδαφος και γραπώνω την πρώτη πέτρα που βρίσκω και έπειτα τεντώνομαι και την εκτοξεύω με δύναμη. Η πέτρα βρίσκει την αρκούδα κάτω από τον αριστερό ώμο της με βαρύ γδούπο. Η αρκούδα οπισθοχωρεί, κλαψουρίζοντας. Έπειτα στρίβει και τρέχει με πηδήματα μέσα στο δάσος, μια γρήγορη μαύρη θολή σιλουέτα.

«Που να πάρει και να σηκώσει», ξεσπάει ο Άλεξ πίσω μου. Αφήνει μια ανάσα, παρατεταμένη και δυνατή, σκύβει και σηκώνεται ξανά. «Που να πάρει και να σηκώσει».

Η αδρεναλίνη και η εκτόνωση της έντασης τον έκαναν να ξεχάσει. Για μια στιγμή η καινούργια μάσκα έπεσε και μια ματιά του παλιού Άλεξ αποκαλύφθηκε.

Νιώθω ένα σύντομο κύμα ναυτίας. Εξακολουθώ να σκέφτομαι τα πληγωμένα, απελπισμένα μάτια της αρκούδας και τον βαρύ γδούπο της πέτρας που τη βρήκε στον ώμο. Όμως δεν είχα άλλη επιλογή.

Είναι ο νόμος στις Ερημίες.

«Αυτό ήταν παλαβό. *Είσαι παλαβή*». Ο Άλεξ κουνάει το κεφάλι του. «Η παλιά Λένα θα είχε λακίσει».

Πρέπει να είσαι μεγαλύτερος... και ισχυρότερος... και σκληρότερος.

Ψυχρότητα εκπέμπεται από μέσα μου, ένας στιβαρός τοίχος που μεγαλώνει, κομμάτι κομμάτι, μέσα στο στήθος μου. Ο Άλεξ δε με αγαπάει.

Ποτέ του δε με αγάπησε.

Όλα ήταν ένα ψέμα.

«Η παλιά Λένα έχει πεθάνει», λέω ξερά και μετά τον προσπερνάω και παίρνω τον ξεροπόταμο για να πάω στις σκηνές. Κάθε βήμα είναι δυσκολότερο από το προηγούμενο. Η βαρύτητα με πλημμυρίζει και κάνει τα πόδια μου ασήκωτα.

Πρέπει να πληγώσεις ή να πληγωθείς.

Ο Άλεξ δε με ακολουθεί ούτε και περιμένω να το κάνει. Δε με νοιάζει πλέον πού θα πάει, αν θα μείνει στο δάσος όλη τη νύχτα, αν δεν επιστρέψει ποτέ στις σκηνές.

Όπως είπε αυτός, όλα αυτά –η τρυφερότητα– έχουν τελειώσει.

Όταν πια κοντεύω να φτάσω στις σκηνές, με παίρνουν πάλι τα κλάματα. Τα δάκρυα χύνονται ποτάμι και αναγκάζομαι να σταματήσω να περπατάω και να διπλωθώ στα δυο. Θέλω να βγουν όλα τα αισθήματα από μέσα μου. Για μια στιγμή συλλογίζομαι πόσο εύκολο θα ήταν να περάσω στην άλλη πλευρά, να μπω κατευθείαν μέσα στα εργαστήρια και να προσφέρω τον εαυτό μου στους χειρουργούς.

Είχατε δίκιο. Εγώ είχα άδικο. Βγάλτε το μια και καλή.

«Λένα;»

Υψώνω το βλέμμα μου. Ο Τζούλιαν έχει βγει από τη σκηνή του. Θα τον ξύπνησα. Τα μαλλιά του πετάνε προς πάσα κατεύθυνση, όπως οι σπασμένες ακτίνες μιας ρόδας ποδηλάτου, και ο ίδιος είναι ξυπόλυτος.

Ανασηκώνω κάπως το κορμί μου, σκουπίζοντας τη μύτη μου στο μανίκι του πουλόβερ μου.

«Είμαι καλά», τραυλίζω, καταπίνοντας τα δάκρυά μου. «Όλα καλά».

Για ένα λεπτό ο Τζούλιαν στέκεται εκεί, κοιτάζοντάς με, και νιώθω ότι ξέρει για ποιον λόγο κλαίω, και καταλαβαίνει, και όλα θα πάνε καλά. Ανοίγει την αγκαλιά του σ' εμένα.

«Έλα εδώ», μου λέει ήσυχχα.

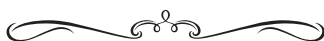
Δεν κινούμαι αρκετά γρήγορα. Κυριολεκτικά γκρεμίζομαι πάνω του. Ο Τζούλιαν με πιάνει και με τραβάει σφιχτά πάνω στο στήθος του και εγώ αφήνομαι ξανά, αφήνω τα αναφιλητά να με πνίξουν. Όλη την ώρα αυτός με σφίγγει στην αγκαλιά του και ψιθυρίζει μέσα στα μαλλιά μου και φιλάει την κορυφή του κεφαλιού μου και με αφήνει να κλαίω για ένα άλλο αγόρι που έχασα, ένα αγόρι που αγαπούσα πολύ.

«Λυπάμαι», λέω ξανά και ξανά μέσα στο στήθος του. «Λυπάμαι». Το πουκάμισό του μυρίζει καπνό από τη φωτιά, σάπια φύλλα στο έδαφος και ανοιξιάτικη βλάστηση.

«Όλα θα πάνε καλά», μου ψιθυρίζει.

Όταν έχω ηρεμήσει λίγο, ο Τζούλιαν με παίρνει από το χέρι. Τον ακολουθώ στη σκοτεινή σπηλιά της σκηνής του, που μυρίζει όπως το πουκάμισό του και ακόμη περισσότερο. Ξαπλώνω πάνω από τον υπνόσακό του και αυτός ξαπλώνει πλάι μου, κάνοντας το τέλειο τόξο για το κορμί μου. Κουλουριάζομαι σε αυτό τον χώρο –ασφαλής, ζεστή– και αφήνω τα τελευταία δάκρυα που χύνω ποτέ για τον Άλεξ να κυλήσουν καυτά πάνω στα μάγουλά μου και μέσα στο έδαφος... και να χαθούν.

Χάνα

Χάνα!» Η μητέρα μου με απενίζει όλο προσμονή. «Ο Φρεντ σου ζήτησε να περάσεις τα μιζέλια».

«Συγγνώμη», λέω αφήνοντας ένα βεβιασμένο χαμογελάκι. Χθες βράδυ κοιμήθηκα ελάχιστα. Μάλιστα είδα και ψήγματα ονείρου – θραύσματα εικόνων που ξεγλιστρούσαν προτού καταφέρω να εστιάσω πάνω τους.

Πιάνω το στιλπνό κεραμικό πιάτο –όπως καθετί στο σπιτικό των Χαργκρούουβ, είναι πανέμορφο–, μολονότι ο Φρεντ είναι παραπάνω από ικανός να το πάρει μόνος του. Αυτό αποτελεί μέρος της ιεροτελεστίας. Σε λίγο θα είμαι η σύζυγός του και θα καθόμαστε έτσι κάθε βράδυ, εκτελώντας μια καλά προβαρισμένη χορογραφία.

Ο Φρεντ μου χαμογελάει.

«Κουρασμένη;» με ρωτάει. Τους τελευταίους μήνες περάσαμε αρκετές ώρες μαζί. Το κυριακάτικο δείπνο είναι ένας από τους πολλούς τρόπους που ξεκινήσαμε να συνδυάζουμε τις ζωές μας.

Έχω περάσει αρκετό χρόνο παρατηρώντας τα χαρακτηριστικά του, προσπαθώντας να καταλήξω εάν είναι γοητευτικός, και στο τέλος έφτασα στο εξής συμπέρασμα: είναι πολύ ευχάριστος να τον κοιτάξεις. Δεν είναι τόσο όμορφος όσο εγώ, αλλά είναι εξυπνότερος και μου αρέσουν τα μαύρα μαλλιά του και ο τρόπος με τον οποίο πέφτουν πάνω από το δεξί φρύδι του όταν δεν έχει χρόνο να τα στρώσει πίσω.

«Φαίνεται κουρασμένη», λέει η κυρία Χαργκρόουβ. Η μητέρα του Φρεντ συχνά μιλάει σαν να μην είμαι παρούσα στον χώρο. Δεν το παίρνω προσωπικά. Το ίδιο κάνει με όλους. Ο πατέρας του Φρεντ ήταν δήμαρχος για περισσότερες από τρεις θητείες. Τώρα που πέθανε ο κύριος Χαργκρόουβ, ο Φρεντ προαλείφεται να αναλάβει τη θέση του. Μετά τα Περιοστατικά τον Ιανουάριο, ο Φρεντ επιδόθηκε σε άοκνη καμπάνια για να οριστεί στο αξίωμα και πράγματι απέδωσε. Την προηγούμενη εβδομάδα, μια ειδική προσωρινή επιτροπή τον όρισε ως τον νέο δήμαρχο. Θα αναλάβει επισήμως το αξίωμα σε δημόσια τελετή στις αρχές της άλλης εβδομάδας.

Η κυρία Χαργκρόουβ είναι συνηθισμένη να είναι η πιο σημαντική γυναίκα στον χώρο.

«Καλά είμαι», λέω. Η Λένα πάντοτε έλεγε ότι με τα ψέματά μου την έβγαζα καθαρή σε οποιαδήποτε κατάσταση.

Η αλήθεια είναι ότι δεν είμαι καλά. Φοβάμαι ότι δεν μπορώ να σταματήσω να ανησυχώ για την Τζένι και το πόσο αδυνατισμένη ήταν.

Φοβάμαι ότι έχω αρχίσει να σκέφτομαι τη Λένα ξανά.

«Ασφαλώς οι γαμήλιες ετοιμασίες είναι εξαιρετικά στρεσογόνο παράγοντας», επεμβαίνει η μητέρα μου.

Ο πατέρας μου αφήνει ένα βογκητό.

«Ναι, αλλά άλλος πληρώνει τη νύφη».

Στη δήλωση αυτή όλοι ξεσπούν σε γέλια. Ξαφνικά το δωμάτιο φωτίζεται με μια σύντομη αστραπή απ' έξω: ένας δημοσιογράφος, παρακαρισμένος στους θάμνους έξω ακριβώς από το παράθυρό μας, μας τραβάει φωτογραφία, η οποία μετά θα πωληθεί στις τοπικές εφημερίδες και στους τηλεοπτικούς σταθμούς.

Η κυρία Χαργκρόουβ κανόνισε να βρίσκονται εδώ οι παπάρτσι απόψε. Έδωσε στους φωτογράφους την τοποθεσία όπου ο Φρεντ κανόνισε να κάνουμε ρεβεγιόν παραμονή Πρωτοχρονιάς, επίσης. Οι ευκαιρίες για φωτογράφιση ενορχη-

στρώνονται με ιδιαίτερη προσοχή, ούτως ώστε το κοινό να παρακολουθεί τη σταδιακή ένωσή μας και να δει την ευτυχία που επιτύχαμε επειδή μας ταίριαξαν τόσο άψογα μαζί.

Και είμαι ευτυχισμένη με τον Φρεντ. Τα πηγαίνουμε πολύ καλά. Μας αρέσουν τα ίδια πράγματα. Έχουμε πολλά να συζητήσουμε.

Γι' αυτό τον λόγο αγωνιώ: ότι όλα θα γίνουν καπνός αν η διαδικασία δε δούλεψε σωστά.

«Άκουσα στο ράδιο ότι εκκενώθηκαν τμήματα του Γουότερμπερι», παίρνει τον λόγο ο Φρεντ. «Περιοχές του Σαν Φρανσίσκο επίσης. Εξεγέρσεις ξέσπασαν το Σαββατοκύριακο».

«Σε παρακαλώ, Φρεντ», λέει η κυρία Χαργκρούουβ. «Πρέπει να το συζητήσουμε στο δείπνο;»

«Ούτε και θα βοηθήσει αν το αγνοήσουμε», επιμένει ο Φρεντ, γυρνώντας σε αυτήν. «Αυτό έκανε ο πατέρας. Δες πού κατέληξε».

«Φρεντ». Η φωνή της κυρίας Χαργκρούουβ βγαίνει ζορισμένη, όμως καταφέρνει να διατηρήσει το χαμόγελό της. *Κλικ*. Για μια στιγμή, η τραπεζαρία φωτίζεται από το φλας της κάμερας. «Δεν είναι αυτή η ώρα...»

«Δε γίνεται να προσποιούμαστε άλλο». Με το βλέμμα του ο Φρεντ φέρνει έναν γύρο το τραπέζι σαν να κάνει έκκληση σε καθέναν από εμάς. Χαμηλώνω το βλέμμα μου. «Η Αντίσταση υπάρχει. Μπορεί και να ενισχύεται. Μια επιδημία – περί αυτού πρόκειται».

«Έχουν περικλείσει με απαγορευτικό κλοιό το μεγαλύτερο μέρος του Γουότερμπερι», λέει η μητέρα μου. «Είμαι σίγουρη ότι το ίδιο θα κάνουν στο Σαν Φρανσίσκο».

Ο Φρεντ κουνάει το κεφάλι του.

«Δεν έχει να κάνει μόνο με τη μόλυνση. Αυτό είναι το πρόβλημα. Υπάρχει ολόκληρο δίκτυο υποστηρικτών – σύστημα υποστήριξης. Εγώ δε θα κάνω αυτό που έκανε ο πατέρας», λέει με άξαφνη αποφασιστικότητα. Η κυρία Χαργ-

γκρόουβ έχει πετρώσει. «Για χρόνια ακούγαμε φήμες ότι οι Ανατροπείς υπήρχαν, ότι ο αριθμός τους ολοένα και αυξανόταν. Το ξέρεις. Και ο μπαμπάς το ήξερε. Αρνήθηκε όμως να πιστέψει».

Κρατώ το κεφάλι μου σκυμμένο πάνω από το πιάτο μου. Ένα κομμάτι αρνάκι κάθεσαι ανέγγιχτο στο πιάτο μου, μαζί με μπιζέλια και ζελέ φρέσκιας μέντας. Μόνο το καλύτερο για τους Χαργκρόουβ. Προσεύχομαι οι δημοσιογράφοι έξω να μην τραβήξουν φωτογραφία τώρα. Είμαι βέβαιη ότι το πρόσωπό μου είναι κατακόκκινο. Όλοι στο τραπέζι γνωρίζουν ότι η πρώτην κολλητή μου επιχείρησε να το σκάσει με έναν Ανατροπέα και ξέρουν –υποψιάζονται μάλλον– ότι εγώ την κάλυπτα.

Η φωνή του Φρεντ μειώνεται σε ένταση.

«Όταν πια το αποδέχτηκε, όταν πια το πήρε απόφαση να δράσει, ήταν πολύ αργά». Ο Φρεντ απλώνει το χέρι του για να αγγίξει την παλάμη της μητέρας του, μα εκείνη σηκώνει το πιρούνι και καρφώνει τα μπιζέλια με τόση μανία, ώστε τα δόντια του πιρουνιού τρίζουν πάνω στο πιάτο.

Ο Φρεντ καθαρίζει τον λαιμό του.

«Ε, λοιπόν, εγώ αρνούμαι να κοιτάξω από την άλλη μεριά», δηλώνει σταθερά. «Είναι ώρα να το δούμε κατάματα».

«Απλώς εγώ εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω γιατί πρέπει να το συζητήσουμε στο δείπνο», επανέρχεται η κυρία Χαργκρόουβ. «Όταν περνάμε όμορφες στιγμές...»

«Θα μπορούσα να αποχωρήσω;» ρωτάω αρκετά απότομα. Όλοι στο τραπέζι γυρίζουν έκπληκτοι τα κεφάλια τους σ' εμένα. *Κλικ*. Φαντάζομαι πώς θα είναι αυτή η φωτογραφία: το στόμα της μητέρας μου παγωμένο σε ένα απόλυτο 0, η κυρία Χαργκρόουβ συνοφρωμένη, ο πατέρας μου να φέρνει στα χείλη του ένα κομμάτι αρνάκι με αίμα.

«Τι εννοείς, να αποχωρήσεις;» ζητάει να μάθει η μητέρα μου.

«Βλέπεις;» Η κυρία Χαργκρόουβ αφήνει έναν αναστεναγ-

μό και κουνάει το κεφάλι της στον Φρεντ. «Στεναχώρησες τη Χάνα».

«Όχι, όχι. Δεν είναι αυτό. Απλώς... είχατε δίκιο. Δεν αισθάνομαι καλά», δικαιολογούμαι. Τυλίγω σε μπάλα τη χειροπετσέτα μου πάνω στο τραπέζι και μετά, βλέποντας τη ματιά της μητέρας μου, τη διπλώνω δίπλα στο πιάτο μου. «Έχω πονοκέφαλο».

«Ελπίζω να μην κρυολόγησες», λέει η κυρία Χαργγκρόουβ. «Δε γίνεται να είσαι άρρωστη στην τελετή ορκωμοσίας».

«Δε θα είναι άρρωστη», σπεύδει να πει η μητέρα μου.

«Δε θα είμαι άρρωστη», παπαγαλίζω. Δεν ξέρω τι ακριβώς μου συμβαίνει, αλλά μικρές κουκκίδες πόνου εκρήγνυνται μέσα στο κεφάλι μου. «Τώρα όμως θα ήθελα να ξαπλώσω».

«Θα φωνάξω τον Τόνι». Η μητέρα μου σπρώχνει πίσω την καρέκλα της.

«Όχι, σε παρακαλώ». Περισσότερο από οτιδήποτε αποζητώ να με αφήσουν στην ησυχία μου. Τον περασμένο μήνα, από όταν η μητέρα μου και η κυρία Χαργγκρόουβ αποφάσισαν ότι ο γάμος έπρεπε να επισπευσθεί, για να συμπίπτει με την ανέλιξη του Φρεντ σε δήμαρχο, φαίνεται ότι η μοναδική ώρα που μένω μόνη μου είναι όταν πάω στο μπάνιο. «Δε με πειράζει να περπατήσω».

«Να περπατήσεις!» Η δήλωση προκαλεί μικρή έκρηξη ηφαιστείου. Εντελώς αναπάντεχα, όλοι μιλούν ταυτόχρονα. Ο πατέρας μου δηλώνει: «Ούτε λόγος». Η μητέρα μου αναφωνεί: «Φανταστείτε τι εικόνα θα δίναμε». Ο Φρεντ γέρνει προς εμένα –«Δεν είναι ασφαλές τώρα, Χάνα!»– και η κυρία Χαργγκρόουβ αποφαινεται: «Θα έχεις πυρετό».

Τελικά οι γονείς μου καταλήγουν ότι ο Τόνι θα με γυρίσει σπίτι και θα επιστρέψει για εκείνους αργότερα. Αξιοπρεπής συμβιβασμός. Τουλάχιστον σημαίνει ότι θα έχω το σπίτι για τον εαυτό μου για λίγο. Σηκώνομαι και πηγαίνω το πιάτο μου στην κουζίνα, παρά την επιμονή της κυρίας Χαργγκρόουβ ότι

η οικονόμος το αναλαμβάνει. Πετώ το φαγητό στα σκουπίδια και μου έρχεται στον νου η οσμή από τους κάδους απορριμμάτων χθες και ο τρόπος με τον οποίο η Τζένι ξεπερόβαλε ανάμεσά τους.

«Ελπίζω να μη σε τάραξε η συζήτηση».

Γυρίζω πίσω μου. Ο Φρεντ με έχει ακολουθήσει στην κουζίνα. Αφήνει ανάμεσά μας μια απόσταση από σεβασμό.

«Δε με τάραξε», δηλώνω. Είμαι υπερβολικά κουρασμένη για να τον διαβεβαιώσω περαιτέρω. Επιθυμώ μόνο να γυρίσω σπίτι μου.

«Μήπως έχεις πυρετό;» Ο Φρεντ με απενίξει σταθερά. «Είσαι ωχρή».

«Κουρασμένη είμαι», λέω.

«Ωραία». Ο Φρεντ βάζει τα χέρια του μέσα στις τσέπες του, σκούρες, με τσάκιση μπροστά, όπως του πατέρα μου. «Φοβήθηκα μήπως μου έδωσαν ελαττωματική».

Κουνάω το κεφάλι μου, σίγουρη ότι παράκουσα.

«Τι πράγμα;»

«Αστειεύομαι». Ο Φρεντ χαμογελάει. Έχει λακκάκι στο αριστερό μάγουλό του και πολύ ωραία δόντια. Αυτό το εκτιμώ πάνω του. «Θα τα πούμε». Γέρνει μπροστά και με φιλάει στο μάγουλο. Ακούσια κάνω πίσω. Δεν έχω συνηθίσει ακόμη να με αγγίζει. «Πήγαινε να αναπαυθείς».

«Αυτό θα κάνω», λέω, όμως ο Φρεντ έχει ήδη βγει από την κουζίνα και επιστρέφει στην τραπεζαρία, όπου σε λίγο θα σερβιριστεί το επιδόρπιο και ο καφές. Σε τρεις εβδομάδες θα είναι ο σύζυγός μου και αυτή θα είναι η κουζίνα μου και η οικονόμος θα είναι δική μου. Η κυρία Χαργκρόουβ θα είναι αναγκασμένη να ακούει εμένα και εγώ θα επιλέγω τι θα τρώμε καθημερινά και δε θα υπάρχει τίποτε άλλο να επιθυμήσω.

Εκτός εάν ο Φρεντ έχει δίκιο. Εκτός αν είμαι ελαττωματική.

Εκείνοι προσπάθησαν

να μας *αφανίσουν*,

να μας θάψουν στο

παρελθόν.

Και όμως, είμαστε
ακόμη

εδώ. Και κάθε μέρα, γινόμαστε
περισσότεροι.

Οι δυο αντιμαχόμενες πλευρές, οι Ανατροπείς και η κραταιά Κοινωνία των Θεραπευμένων, ανασυντάσσουν τις δυνάμεις τους και οδεύουν προς την τελική αναμέτρηση. Η Λένα αναστατώνεται από την αναπάντεχη επανεμφάνιση του Άλεξ στη ζωή της και καλείται να επιλέξει ανάμεσα στην πρώτη της αγάπη και στον έρωτά της για τον Τζούλιαν, τον νεαρό συναγωνιστή που της έχει δοθεί ολοκληρωτικά. Δυο κόσμοι πέρα για πέρα διαφορετικοί συγκρούονται: ο κόσμος της λογικής και των προδιαγεγραμμένων αποφάσεων απειλεί να συντρίψει τον κόσμο της ελεύθερης βούλησης, όπου η αληθινή αγάπη και ο πόνος συνυπάρχουν, τυραννούν μα και απελευθερώνουν.

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΩΤΑ
ΒΙΒΛΙΑ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0813-2

9 786180 108132

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14775

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η